Bertram Chandler

JUMĂTATE DE PERECHE

(*The Half Pair* – 1957)

NIMIC, zise el, nu-i mai rău decât o jumătate de pereche din ceva.

— Ţi-am spus că-mi pare rău, replică ea, dar faci atâta caz din asta. Cine ţi i-a dat? Vreo femeie?

— Mi i-am dat singur, zise el îmbufnat, i-am cumpărat demult...

— Şi-ţi plăceau foarte mult, zise ea. Nu plânge, mama îţi va cumpăra altă pereche când ne vom întoarce la civilizaţie.

— Eu vreau una acum, zise el supărat.

— Dar de ce? întrebă ea foarte mirată. Suntem împreună singuri pe acest Asteroid Prospector, la jumătatea drumului dintre centura asteroidului şi Marte şi ţie-ţi vine ideea asta aiurită cu butonii...

— Am căzut de acord, zise el hotărât, că nu vom deveni neglijenţi, aşa cum fac unii în timpul zborului. Cred că-ţi aminteşti cuplul pe care l-am întâlnit pe PX 173 A - care ne-a rugat să prânzim pe nava lor: el, îmbrăcat într-o salopetă slinoasă, ea, având o rochie ce părea făcută din pânză de sac. Beam direct din sticlă şi mâncăm direct din oală - ceva groaznic...

— Acela, îi spuse ea, era un caz extrem.

— Ai dreptate. Şi faptul că eu umblu cu mânecile suflecate sau fluturând ar fi nemaipomenit.

Nu putea să se obişnuiască cu pierderea.

— Ce treabă stupidă! murmură el. Mă duc în baie să-mi spăl cămaşa. Las butonii pe etajeră şi pun cămaşa pe sârmă ca să se usuce. Luând butonii ca să-i pun la o cămaşă curată, unul îmi cade în bazin. Se duce pe canalul de scurgere. Mă grăbesc spre sala maşinilor să iau o cheie ca să desfac conducta de la sifon. Mă întorc şi te găsesc umplând bazinul ca să-ţi speli mărunţişurile. Îţi spun ce s-a-ntâmplat - şi tu imediat tragi dopul şi speli şi bazinul şi conducta...

— Am vrut să văd, zise ea.

— Ai vrut să vezi, repetă el iritat.

Apoi adaugă după un timp:

— N-ar fi atât de rău dacă asta ar fi fost una din navele mai vechi, funcţionând în circuit închis. Aş lua conductele metru cu metru până mi-aş găsi butonul, dar cum gunoiul este aruncat automat în spaţiu...

— Oricine ar crede, zise ea, că ai pierdut o bijuterie.

— Butonii, zise el, înseamnă pentru mine tot atât de mult ca şi o bijuterie.

— Ţi-am spus, izbucni ea, că am să-ţi cumpăr altă pereche.

— Dar nu vor fi ca ăştia, returnă el.

— Unde te duci? întrebă ea.

— În camera de comandă, răspunse el scurt.

— Eşti supărat?

— Nu, zise el. Nu, draga mea. Nu.

Îşi pierdu firea când rachetele tangenţiale izbucniră brusc pentru a opri rotaţia navei în jurul axei longitudinale.

Această rotaţie era cea care dezvolta o forţă centrifugă ce crea gravitaţia. Femeia era în bucătărie, pregătind prânzul. A urmat un şoc uşor, iar conţinutul cratiţei a zburat drept în faţa ei. Nu aşteptă să se şteargă, ci merse direct în camera de comandă.

— Tu... idiotule! strigă ea. Îţi imaginezi că mă pot descurca fără gravitaţie în bucătărie? Ai distrus prânzul.

— Eu, zise el mândru, mi-am găsit butonul. Ştii cum funcţionează sistemul de evacuare a gunoiului - este aruncat tangenţial, de forţa centrifugă, în unghi drept cu linia de zbor. Exista, m-am gândit eu, o cât de mică şansă ca ceva metalic să apară pe ecran, mai ales dacă opream rotaţia navei.

— Ei, şi? zise ea. Ei, şi?

— Asta e, zise el, arătând fericit ecranul, fluorescent ce înconjura camera de comandă. Îl vezi - pata aia mică ce pare a fi un satelit de tablă şi...

— Deci, ştii unde e, zise ea. La trei sute de metri distanţă depărtându-se tot timpul în spirală. Şi pentru atâta lucru ai prăpădit prânzul.

— Nu degeaba. Pentru ce crezi că purtăm cu noi costumele spaţiale?

— N-ai să ieşi, zise ea. Categoric n-ai să ieşi. Nu poţi fi chiar atât de nebun.

— Zici aşa numai fiindcă ţi-e teamă de costumele spaţiale,

replică el.

— A cui e greşeala că rezerva de aer era pe trei sferturi goală? întrebă ea.

— A ta, zise el. Oricine ştie că cel care poartă un costum spaţial trebuie să facă o verificare înainte de a ieşi afară.

— Unele femei, zise ea, sunt destul de proaste ca să aibă încredere în soţii lor. Dar sunt curînd dezamăgite.

— Unii bărbaţi, replică el, sunt destul de proşti ca să creadă că soţiile lor au unele cunoştinţe elementare despre conducte.

Arătă către ecran:

— Uite butonul acolo şi eu mă duc după el.

— N-o să-l găseşti niciodată, zise ea.

— Ba da. Am să-mi iau pistolul cu reacţie şi un cablu. Voi împinge cu picioarele în navă şi tu ai să mă dirijezi pe poziţia orbitei butonului.

— Sper că nu vorbeşti serios, zise ea. Eşti nebun.

— Nu însă mai nebun ca tine când ai scos dopul. Chiar mai puţin.

— Dar... Dar ţi se poate întâmpla orice. Şi ştii că nu mă pot îmbrăca iarăşi în costum - nu pot veni afară după tine, până nu mă însănătoşesc...

— N-o să se-ntâmple nimic, îi zise el. Stai şi urmăreşte ecranul şi dirijează-mă.

Trase costumul afară din sertar şi începu să-l îmbrace. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Ar fi trebuit să ia în consideraţie regulile stabilite de Comisia de Transporturi Interplanetare. N-ar fi trebuit să ignore legea nr. 11 care spune: „Nimeni nu va părăsi nava în timpul zborului decât numai însoţit.”

Spre deosebire de soţia sa, n-avusese niciodată necazuri cu costumele spaţiale - şi asta, probabil, îl făcea să nu aibă griji. Îşi aşeză rezerva de aer şi-şi legă cablul aşteptând ca primele instrucţiuni să-i parvină prin telefon. Veniră în sfârşit.

— Doi metri înapoi... Stai! Un metru mai încolo!

Pistolul său cu reacţie lumină scurt. Văzu butonul navigând, către el, apoi - o pată aurie strălucind. Râse. Întinse ambele mâini ca să-l prindă - apoi, îşi dădu seama că într-una din ele ţinea pistolul. Încercă să şi-l treacă în mâna stângă şi în grabă îl scăpă. Se ducea în gol.

Ce importantă mai are? gândi el şi apoi strigă în microfon:

— L-am prins!

Întoarcerea la navă va fi uşoară - va trage doar de cablu. Atunci făcu o descoperire care-i îngheţă sângele: cablul se rupsese. Se întâmplase probabil când scăpase pistolul. Asteroizii prospectori erau notorii pentru echipamentul lor ieftin, de mâna a doua. Încet, se depărta de navă. N-avea nimic pe care să-l arunce în direcţia derivei ca să se verifice.

— Ce s-a întâmplat? întrebă brusc soţia lui.

— Nimic, minţi el.

„N-o să-ndrăznească niciodată să părăsească nava din cauza fricii de costumele spaţiale”, se gândi el. „Şi chiar dac-ar îndrăzni - ar fi prea riscant. N-are rost să ne pierdem amândoi. Rămas bun, se gândi el. Rămas bun, draga mea. Mi-a părut bine că te-am cunoscut.”

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea din nou, iritată.

— Nimic, repetă el.

Începuse să-l chinuie respiraţia: deşi manometrul rezervei arătase că aceasta era plină, presiunea actuală era mult mai mică.

— S-a-ntâmplat ceva! strigă ea.

— Da, admise el. Promite-mi un lucru - când te vei întoarce pe Marte cere o verificare a întregului echipament vândut de compania Asteroizilor Prospectori. Sunt nişte escroci. Şi.. Şi... Se chinuia din nou cu respiraţia, încercând să nu-şi piardă cunoştinţa. A fost greşeala mea. Ai grijă de tine - nu de mine...

Leşină. Fu surprins când se trezi în camera lui. Fu surprins că se mai trezi. Faţa ei fu primul lucru pe care-l văzu - era pătată de lacrimi şi murdară şi fericită. Văzu apoi că ţinea în mâini o cămaşă albă, curată, cu butonii strălucind la fiecare manşetă.

— Ai ieşit afară, zise el încet. M-ai adus înăuntru... Dar teama ta de costume spaţiale, dragă?

— Am găsit, zise ea, că am una şi mai puternică. E la fel ca a ta.

Se aplecă să-l sărute.

— Urăsc atât de mult jumătăţile de perechi şi nu mă gândesc numai la butoni când zic asta!

Traducerea: Adrian Moraru